

Un cuvânt despre împăcare, ispășire și suplinire

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 1 Ioan 2.2

1 Ioan 2.2: El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Introducere

Învățământul pe bază de material didactic este metoda cea mai bună de a da învățatură, ca să slujească drept bază noțiunilor și gândurilor elevului sau să extindă cercul gândurilor lui și acolo unde este necesar să le corecteze. La fel l-a plăcut și lui Dumnezeu să ne dea în Cuvântul Său într-un fel sau altul material didactic; și cine poate da învățatură ca El? O, de am fi elevi atenți și capabili! Cât de multă răbdare și îndelungă răbdare trebuie să aibă Dumnezeu cu noi, și cât de des El trebuie să reia mereu aceleași lecții, până când în cele din urmă le-am înțeles și le-am însușit!

Înainte de toate este Persoana și lucrarea Fiului Său preaiubit, despre care Dumnezeu deja [în Vechiul Testament] a vorbit mereu în imagini și modele mereu noi, plăcute sau serioase și impresionante. Cu toate acestea este veșnic adevărat, că „nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl” [Matei 11.27]. Unirea Dumnezeirii și omenescul într-o singură Persoană va fi pentru noi o taină chiar și atunci când vom vedea pe Domnul Isus „cum este” [1 Ioan 3.2]. Dar ceea ce El era și este ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Fiu al Omului, ca slujitor și profet, ca Împărat al lui Israel, ca Miel al lui Dumnezeu, ca Mare Preot, ca Apărător, ca și Cap al Adunării / Bisericii Sale și așa mai departe – le putem tot mai mult cunoaște și admira în școala Duhului Sfânt. Și cine face aceasta silitor și fidel și în dependență de sus, acela va trăi ore de instruire prețioase.

Astăzi dorim să ne preocupăm puțin cu ceea ce spune Dumnezeu în Vechiul Testament referitor la baza relațiilor noastre cu El ca și credincioși, adică, cu ceea ce spune El în imagini despre lucrarea mare de ispășire, așa cum Domnul și Mântuitorul nostru a înfăptuit-o la cruce. Lucrarea Lui este ilustrată de rânduielele referitoare la ziua ispășirii din Levitic 16. Acest capitol minunat poate fi denumit nucleul și centrul acestei cărți, care tratează slujba jertfelor și a preoțimii.

Ziua ispășirii era una din cele trei sărbători principale ale lui Israel. În această zi toți bărbații din popor trebuiau să apară înaintea Domnului (Exodul 23.14-17). Această sărbătoare a fost sărbătorită în ziua a zecea a lunii a șaptea, la scurt timp după sărbătoarea trâmbițelor și la puține zile înainte de sărbătoarea corturilor, ultima sărbătoare în șirul sărbătorilor. Fiecare israelit trebuia „să-și mâhnească sufletul”, să se plece înaintea lui Dumnezeu în pocăință și judecată de sine. În ziua aceasta nu era permis „să se facă vreo lucrare”, căci în ziua aceasta se făcea ispășire pentru ei, „pentru a-i curăța: veți fi curați de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16.29,30). Cine nu își mâhnea sufletul, acela trebuia „nimicit din poporul său”, și cine făcea vreo lucrare în această zi, pe acela Dumnezeu Însuși „îl va nimici din poporul său” (Leviticul 23.28-30). Pentru ce această severitate sfântă, această asprime neîndurătoare? Deoarece în această zi era reînnoită *mereu* baza relației lui Dumnezeu cu poporul Său. *Mereu*, pentru că Legea nu putea duce nimic la desăvârșire. Era ziua împăcării, în care numai Dumnezeu putea fi la lucru și omul trebuia să-și ocupe locul în țărână. Prin aceasta ajungem la întrebarea:

A. Ce este împăcarea?

Cuvântul grecesc [*katallage*], folosit în Noul Testament pentru „împăcare”, se întâlnește numai în Romani 5.11; 11.15 și 2 Corinteni 5.18,19; verbul „a împăca” [*katallasso*] se întâlnește numai în Romani 5.10; 1 Corinteni 7.11 și 2 Corinteni 5.18-20. El înseamnă propriu-zis „compensare, schimbare” [în operațiile financiare], apoi în sens mai larg „învoială, împăcare”. Înseamnă deci îndepărtarea a tot ce deranjează și desparte două partide, readucerea la unitate, pace și părtășie între aceia care sunt înstrăinați unii de alții sau se dușmănesc. Dacă aplicăm aceasta la relația dintre noi și Dumnezeu, trebuie să ținem seama că în acest caz înstrăinarea și dușmănia era numai de partea *noastră*. [Numai noi eram „străini și vrăjmași” (Coloseni 1.21), Dumnezeu niciodată nu a fost dușmanul nostru.] De partea lui Dumnezeu nu era nici o înstrăinare, ci numai o condamnare dreaptă a păcatului din om, [De aceea nu Dumnezeu trebuia împăcat cu noi, ci noi trebuia să fim împăcați *cu Dumnezeu*.] Și această dreptate trebuia împlinită, dacă creatura căzută și îndepărtată de Dumnezeu trebuia să fie adusă înapoi la Dumnezeu sau să aibă parte de privilegiile planurilor lui Dumnezeu în Hristos.

Că *Dumnezeu* ar fi trebuit împăcat cu noi, acesta este un gând total contrar Scripturii. *Noi* am fost împăcați cu Dumnezeu. Nu era nevoie de nici un fel de acțiune sau imbold pentru a schimba binecuvântarea lui Dumnezeu. El a acționat pe deplin liber și neinfluențat, corespunzător naturii Lui și planurilor Sale. În dragostea Sa Dumnezeu a trimis pe Fiul Său „ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10) pentru omul decăzut, și anume, nu ca să readucă pe om în relația de odinioară, deoarece aceasta era total distrusă și pierdută prin păcat. Nu, ci Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca ispășire, ca să creeze o relație cu totul nouă. Această legătură nouă se bazează pe lucrarea de răscumpărare și arată planurile de har ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea este o readucere în favoarea divină, care era pierdută.

Împăcarea lucrurilor și a oamenilor

Împăcarea are în Sfânta Scriptură un caracter dublu sau, exprimat probabil mai corect, ea are un înțeles și un efect dublu: ea se referă la lucruri și la oameni. Acest aspect este deseori trecut cu vederea, și cu toate acestea Scriptura vorbește așa de simplu și clar în privința aceasta. Așa citim de exemplu în Coloseni 1.19,20:

Coloseni 1.19,20: căci toată plinătatea [Dumnezeirii] și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împăce **toate lucrurile** cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.

Dumnezeu voia ca întreaga creație, întreg universul să fie eliberate de necurăția și de blestemul păcatului și să fie aduse în adevărata lor ordine și în relația lor corectă față de El. Lucrarea pentru aceasta a fost înfăptuită și baza legitimă a fost pusă, prin aceea că Hristos a făcut pace prin sângele Lui vărsat la cruce [Coloseni 1.20]. *Urmările* lucrării Sale într-adevăr încă nu le vedem astăzi: încă „toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum” [Romani 8.22]. Dar curând vor veni „timpurile de restabilire a *tuturor lucrurilor*” (Fap. 3.21), și în final va fi un cer nou și un pământ nou, care vor fi desăvârșite pe baza lucrării făcute pe Golgota.

În ceea ce ne privește pe noi, credincioșii, apostolul poate adăuga:

Coloseni 1.21,22: Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași ... acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte.

Noi am fost împăcați și savurăm [în contrast cu creația] deja astăzi [în sens spiritual] rezultatele depline ale împăcării. Trupul nostru, care încă aparține creației acesteia, va fi însă desăvârșit abia în înviere.

A împăcat Dumnezeu deja pe toți oamenii cu Sine?

Când vorbim despre aceste lucruri, ca de la sine ne amintim de un alt pasaj care a dat mult prilej la concluzii greșite. Ne referim la 2 Corinteni 5.18-20, în mod deosebit la versetul 19:

2 Corinteni 5.18-20: 18 Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: **19 anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor** și punând în noi cuvântul împăcării. **20** Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!

Ce înseamnă locul acesta? Nu se spune: Dumnezeu este în Hristos. Nu, Pavel se referă la următoarele: slujba de atunci a apostolului a pășit în locul slujbei personale a lui Hristos. Slujba lui se baza pe faptul că Dumnezeu la cruce a făcut păcat pentru noi pe „Acela care nu a cunoscut păcat”, „ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” [2 Corinteni 5.21]. Cu alte cuvinte: Dumnezeu S-a arătat odinioară în Hristos în lumea aceasta, ca să împăce lumea cu Sine. El a oferit totodată lumii o întoarcere la ordine și binecuvântare, în timp ce El în harul Său necondiționat nu le-a socotit oamenilor nelegiuirile lor. El a strigat [în Hristos] păcătosului: Eu nu am venit să judec și să pedepsesc; nu, întoarce-te la Mine și Eu te voi ierta; întoarce-te și Eu nu Îmi voi mai aduce aminte de trecut!

Lumea a respins aspru această ofertă; ea nu l-a vrut pe Isus și a urât pe Dumnezeu. Starea ei era deznădăjduit de rea și nu putea fi restabilă. A rămas acum neîmplinită intenția lui Dumnezeu? Nu, chiar dacă colectivitatea l-a respins, totuși El scoate afară pe fiecare persoană din starea [de îndepărtare de Dumnezeu și vrăjmășie față de El], în care ea se află și o așează pe o bază cu totul nouă: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă” [2 Corinteni 5.17]. Pentru lume însă acum nu mai este nici un mijloc de salvare, căci în atitudinea ei vrăjmașă față de Dumnezeu a respins singurul și cel mai bun mijloc de salvare. Pentru ea rămâne numai judecata (compară cu Ioan 12.31). Dumnezeu a dat lumii cea mai mare dovadă a dragostei Lui, [prin aceea că a trimis pe Fiul său] (Ioan 3.16), și El i-a oferit mântuirea și viața (Ioan 3.17; 6.33,51). Însă după ce lumea a răspuns cu ură de moarte la oferta Sa, El nu Se mai preocupă în acest sens cu lumea; acum El scoate din lume numai persoane individuale, față de care El arată îndurarea Lui mare. De acum înainte se spune: „... pentru ca oricine crede în El să nu piară” [Ioan 3.15,16]; „dacă cineva este în Hristos”; „cine vrea, să vină” și așa mai departe. Pe de altă parte se mai spune și: „Cine nu crede, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.36).

Nașterea din nou a tuturor lucrurilor

Dar și în altă privință planul lui Dumnezeu nu va rămâne neîmplinit. Hristos a venit în lumea aceasta, „și lumea a fost făcută prin El” (Ioan 1.10). Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu și pentru El, și ele, așa cum am văzut deja, vor fi aduse cândva pe baza lucrării de împăcare într-o relație ordonată cu Dumnezeu. Ele nu au fost supuse „de bună voie deșertăciunii” [Romani 8.20], așa ca omul, căci lucrurile create nu au voință, ci prin voia rea a omului ele au fost atrase împreună cu omul în robia deșertăciunii. Creația așteaptă plină de dor descoperirea gloriei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19-22). Și creația va avea atunci parte de „nașterea din nou”, așa cum Domnul spune ucenicilor Săi în evanghelia după Matei 19.28: „... când Fiul Omului va ședea pe tronul Său de glorie, la *înnoirea* tuturor lucrurilor, voi ...”. Este același cuvânt, pe care Duhul Sfânt îl aplică la credincioși în Tit 3.5 („El ne-a mântuit ... prin spălarea *nașterii din nou*”). Desigur în cadrul creației, care nu are voință, nu se poate vorbi despre o înnoire a voinței sau despre o transformare lăuntrică sau ceva asemănător ca la noi. Cu toate acestea Scriptura numește „naștere din nou” ceea ce se va petrece cu creația în viitor.

Ce înseamnă „împăcarea lumii”?

Astăzi se vorbește și se scrie mult despre o „împăcare generală”. Dacă prin aceste cuvinte vrea să se exprime că și universul, toate lucrurile, va savura cândva efectele binecuvântate ale împăcării realizate de Hristos, atunci aceasta este bine și potrivit Scripturii. Dar dacă se include în acestea salvarea tuturor oamenilor și în final chiar și a lui satan și a îngerilor lui, atunci aceasta este contrar Scripturii și din temelie rău și nu poate fi destul de suficient combătut.

După cele tocmai spuse vom înțelege ușor Romani 5.10,11: „Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Sa. Și nu numai atât, dar ne și laudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.”

Probabil cuvintele apostolului din Romani 11.15 produc greutatea unuia sau altuia. Acolo se spune:

Romani 11.15: Pentru că, dacă lepădarea lor [a iudeilor] este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?

Sensul acestui pasaj este simplu și confirmă numai ceea ce s-a spus până aici. Iudeii au stat într-o relație ordonată cu Dumnezeu până în momentul când au lepădat pe Mesia al lor, chiar dacă ei au fost infideli în această relație. Lumea nu avea nici o relație cu Dumnezeu; oamenii erau „înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele făgăduinței”; ei erau fără nici o nădejde și fără Dumnezeu în lume [Efeseni 2.12]. După căderea lui Israel situația s-a schimbat. Dumnezeu a cerut tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască: după „timpurile de neștiință” (Fap. 17.20) Evanghelia lui Dumnezeu a fost oferită lumii întregi, și „cuvântul împăcării” a fost propovăduit în toată lumea și fără deosebire. Dacă lepădarea lui Israel a adus deja un astfel de val de binecuvântare peste lume, ce urmări va avea restabilirea lui Israel, când în cele din urmă Dumnezeu va relua legătura cu poporul Său și va împlini față de el toate făgăduințele!

Împlinirea cerințelor drepte și sfinte ale lui Dumnezeu

Să revenim la Leviticul 16 și să ne întrebăm: Cum este prezentat acolo acest adevăr prezentat până acum? Cu uimire vom constata, că *în primul* rând în ziua împăcării s-a avut în vedere curățirea Locului Preasfânt și a cortului întâlnirii. Abia în al doilea rând sunt numiți preoții și poporul. Mai întâi trebuiau satisfăcute cerințele sfinte ale lui Dumnezeu cu privire la locuirea Sa în mijlocul poporului Său: Aaron trebuia cu sângele animalului de jertfă „să facă ispășire pentru sfântul locaș din cauza necurățiilor fiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor, în toate păcatele lor” (Leviticul 16.16).

Cortul din pustiu în cele trei compartimente ale lui era o imagine a universului. Și așa după cum marele preot trecea cu sângele ispășirii prin tot cortul până în Sfânta Sfintelor, la fel și Hristos „a străbătut cerurile” [Evrei 4.14] și ca Mare Preot a intrat în Locul Preasfânt. În vechiul legământ totul (cortul și altarul) era curățit prin sânge, și în același fel Dumnezeu odată va împăca toate cu Sine, ce este în cer și ce este pe pământ, prin sângele Fiului Său preaiubit. *Baza* pentru aceasta a fost pusă în crucea lui Hristos, sângele ispășirii a curs; și *rezultatul* acestei lucrări se va vedea în Împărăția de o mie de ani și în noua creație. Într-un anumit sens universul este casa, locuința lui Dumnezeu. Cerul este tronul Său și pământul este scaunul picioarelor Lui. Dumnezeu Se coboară, ca să locuiască în ceea ce Hristos a creat, și această locuință a Sa trebuie să fie curățită și va fi curățită de necurăția de care ea a avut parte prin vina omului. Această curățire a putut și poate avea loc printr-o ispășire deplin valabilă, prin „desființarea păcatului”, așa cum se spune în Evrei 9.26. Aceasta însă ne conduce la întrebarea următoare:

B. Ce este ispășirea?

Când este vorba despre lucrarea de ispășire făcută de Hristos, în general se gândește că *păcatele* noastre au fost îndepărtate, că *datoria* noastră, pe care o aveam față de Dumnezeu, a fost plătită. Aceasta se consideră a fi cel mai important, dacă nu chiar unicul lucru. Nu se gândește la împlinirea cerințelor drepte și sfinte ale lui Dumnezeu și în mod deosebit la glorificarea Lui prin această lucrare de ispășire. Și totuși tocmai aceasta este partea cea mai sublimă a ispășirii, partea cea mai importantă a lucrării.

Doi țapi și două aspecte ale lucrării de ispășire

În ziua mare a împăcării trebuiau (în afară de jertfele deosebite, pe care preotul trebuia să le aducă pentru sine și pentru familia lui) doi țapi să fie puși înaintea Domnului: un țap era destinat prin sorți pentru Domnul, celălalt pentru popor. Și să observăm: cu toate că păcatele poporului au dat prilejul la toată acțiunea de jertfire, totuși la primul țap, care era pentru Domnul, aceste păcate nici nu sunt amintite! Ele au fost amintite abia pe capul celui de-al doilea țap și duse de acest țap într-un loc pustiu, unde nimeni nu le-a mai văzut. Cu sângele primului țap, care a fost sacrificat în curtea din față, marele preot se ducea în Sfânta sfintelor, ca să-l stropească o dată pe partea dinainte a capacului ispășirii din aur și de șapte ¹ ori înaintea (sau pe partea din față) a capacului ispășirii din aur. În felul acesta el făcea ispășire pentru Locul Preasfânt și în sens larg pentru popor. „Pentru că sângele este cel care face ispășire pentru suflet” (Leviticul 17.11).

Dar de ce sângele trebuia dus în Locul Preasfânt? Deoarece aici era tronul lui Dumnezeu dezonorat și jignit prin păcate. Gloria lui Dumnezeu strălucea peste cei doi heruvimi, păzitorii simbolici, pentru ca cerințele drepte ale lui Dumnezeu să fie împlinite și căile Lui judiciare să fie realizate. Fețele lor erau permanent îndreptate spre chivotul legământului, în care erau cele două table ale Legii. Aceste table erau martorii solemni împotriva poporului păcătos: în loc ca cele zece porunci să fie împlinite de Israel, nenumărate fărădelegii ale poporului au întinat locuința lui Dumnezeu și era nevoie de ispășire.

Dar cine putea realiza o ispășire valabilă? Cine putea decide și pregăti jertfa necesară pentru aceasta? Numai Dumnezeu. Și El a făcut aceasta. Cei doi țapi,² constituiau însă numai o imagine slabă a acelei jertfe curate și sfinte, pe care Dumnezeu a cunoscut-o deja înainte de întemeierea lumii [1 Petru 1.20], singura care putea să-L satisfacă cu adevărat. Însă cu toate acestea cei doi țapi sunt un tablou impresionant: un țap pentru Domnul, un țap pentru popor; un țap, ca să satisfacă cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, un țap, ca să îndepărteze păcatele poporului; un țap, ca să pună baza pentru glorificarea lui Dumnezeu și a căilor Sale de har, un țap, pentru aducerea la tăcere a conștiinței acuzatoare și să dea odihnă inimii șovăitoare.

Umbrele și trupul

Doresc să accentuez încă o dată: aceste jertfe, „pe care ei [israeliții] le aduceau neîncetat în fiecare an” [Evrei 10.1], niciodată nu puteau face desăvârșit pe cel care făcea serviciul divin. Jertfele nu puteau da o pace permanentă și o odihnă statornică; rămânea conștiința păcatului [Evrei 10.2]. Însă ce privire în *natura* acestor modele ne oferă ele, cât de mult aceste umbre ne îndreaptă spre *Trup*: spre Hristos! „Dar trupul este Hristos” (Coloseni 2.17). Așa cum sângele „țapului pentru Domnul” era dus în Locul Preasfânt și era stropit înaintea feței heruvimilor pe scaunul îndurării (sau capacul ispășirii), așa că heruvimii vedeau sângele ispășirii între ei și Legea încălcată, la fel Hristos a intrat cu sângele Său în prezența lui Dumnezeu, în cerul însuși, după ce pe locul păcatului El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu cu privire la păcat prin moartea Sa pe cruce. Acolo a fost judecat păcatul și a luat naștere o „răscumpărare veșnică” [Evrei 9.12] – în El, Cel care a venit „în asemănare cu carnea păcatului” și „pentru păcat” [Romani 8.3].

Glorificarea lui Dumnezeu

Totodată în ceasul acela a ieșit la lumină ca niciodată mai înainte și nici după aceea, cine este Isus și cine este Dumnezeu. Pe drumul spre cruce El putea spune: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El” (Ioan 8.31). Cine în afară de Hristos ar fi putut lega glorificarea lui Dumnezeu cu rezolvarea problemei păcatului? Prin faptul că El S-a dat ca jertfă „pentru desființarea păcatului” [Evrei 9.26], a fost arătat în chip minunat ce este în Dumnezeu – maiestatea Sa, dreptatea Sa, dragostea Lui, adevărul Lui –, și sângele dă acum mărturie pentru totdeauna despre aceasta acolo sus în Sfânta sfintelor.

Păcatul ca putere vrăjmașă a trebuit înlăturat

Mereu este uitat, că în afară de *vina* personală a oamenilor *păcatul* [la singular] ca atare este în lume și stă ca o putere vrăjmașă între Dumnezeu și lume. Deoarece el a venit în lume prin căderea primului Adam, ultimul Adam a trebuit mai întâi să îndepărteze puterea vrăjmașă din

creație. Dacă ne imaginăm această realitate, atunci înțelegem pentru ce Ioan Botezătorul a exclamat cu bucurie:

Ioan 1.29: Iată, Mielul lui Dumnezeu, **Cel care ridică păcatul lumii!**"

Și atunci înțelegem și importanța cuvintelor din Evrei 9.26:

Evrei 9.26: ... dar acum, la sfârșitul veacurilor, [El] S-a arătat **singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.**

Ce a adus primul om în lume, trebuia îndepărtat din ea prin Omul al doilea. Repet: aici nu este vorba de *păcate* (la plural), nu este vorba de vină, ci de păcat (la singular) ca atare, de păcat ca principiu sau element. Niciunde în Scriptură nu se spune că Hristos a purtat păcatele tuturor oamenilor; ea evită scrupulos această expresie. Nici nu poate fi altfel. Cum ar putea altfel Dumnezeu să ceară socoteală vreunui om și să-l judece? Dacă vina tuturor ar fi plătită, atunci Dumnezeu nu ar mai putea cerea ceva de la cineva.

După ce păcatul a venit în lume, Dumnezeu în dreptatea Lui S-ar fi putut desigur dezvăra de păcătos, lăsând să vină judecata asupra lui pentru vina lui. Dar ce s-ar fi ales atunci cu dragostea Lui și cu planurile Lui de har? Cum ar fi putut El păstra gloria Lui ca Dumnezeu, care este lumină și dragoste, și cum ar fi putut El să îndepărteze păcatul din creația Sa? Toate acestea puteau să aibă loc numai prin aceea că Mielul sfânt al lui Dumnezeu a venit în lume, a luat asupra Lui „păcatele lumii” și S-a lăsat făcut „păcat” [Ioan 1.29; 2 Corinteni 5.21]. Și prin faptul că Hristos a făcut aceasta, El a corespuns la tot ce cerea maiestatea tronului lui Dumnezeu. După lucrarea Sa pe cruce tronul judecării s-a transformat într-un tron al harului. Acum harul poate să se desfășoare liber și neîmpiedicat și adoratorul poate intra cu îndrăzneală în Locul preasfânt [Evrei 10.19]. Pe baza lucrării de ispășire înfăptuite, *întregii* lumi i se poate oferi acum har și iertare și fiecare păcătos este invitat să se folosească de toată plinătatea harului. Sângele este înaintea ochilor lui Dumnezeu, și El spune: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi” [Exodul 12.13].

Păcatul este ispășit

Având în vedere ispășirea care urma să aibă loc, Dumnezeul sfânt putea *înainte* de cruce să suporte cu indulgență o omenire vinovată, și privind în urmă la lucrarea înfăptuită El poate astăzi să acționeze în îndelungă răbdare și har, poate lăsa soarele Său să răsară peste cei buni și peste cei răi și să deschidă oamenilor vrăjmași toată comoara bogățiilor Sale de har. Toate cerințele tronului Său au fost satisfăcute, tot ceea ce I se cuvenea, „partea Domnului”, I-a fost dat; botezul, despre care Isus vorbește în Luca 12.50 („Am un botez cu care trebuie să fiu botezat și cât de strâmtorat sunt până când se va împlini!”), a fost împlinit, și toate „strâmtorările” au fost anulate: fluviul dragostei divine își poate deschide stăvilarele și se poate revărsa în toate părțile. *Păcatul a fost ispășit*, Dumnezeu a fost glorificat în Fiul, „care prin harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru toți” [Evrei 2.9], și acum Dumnezeu Îl poate glorifica din nou și în El și prin El poate prezenta și executa planul Său minunat de mântuire cu privire la întreaga creație. Înseamnă aceasta că acum și toți oamenii vor fi mântuiți și vor veni la cunoașterea adevărului, așa cum este dorința și voia lui Dumnezeu conform cu 1 Timotei 2.4? Prin aceasta ajungem la ultima parte a temei noastre, la întrebarea:

C. Ce este suplinirea?

Este uimitor cât de puțin se ține seama în general de diferența între *ispășire* și *suplinire* și cât de puțin este ea înțeleasă în înțelesul ei profund. Urmarea serioasă a acestui fapt este pe de o parte o Evanghelie neclară, neprecisă, și pe de altă parte mulți credincioși sunt nesiguri cu privire la mântuirea lor sau chiar lipsiți de pace. De aceea este așa de important, ca noi să cunoaștem diferența și pe baza Cuvântului lui Dumnezeu să constatăm ce înseamnă cu adevărat aceste două cuvinte. Domnul să ne ajute în această cercetare prin călăuzirea Duhului Său Sfânt!

Să intervii pentru altul

Cu privire la „ispășire” ne-am ocupat deja mai înainte. Cu privire la cuvântul „suplinire” ne gândim numaidecât la persoane individuale, pentru care intervine un altul, prin aceea că el reprezintă drepturile lor sau, ca în cazul de față, plătește obligațiile lor. Aplicat la Domnul Isus și lucrarea Sa nu poate fi vorba de o „suplinire” cu privire la *creație* sau *lume*. În timp ce cu privire la ele gândul referitor la o „ispășire” este pe deplin justificat, gândul referitor la „suplinire” ar fi complet lipsit de sens. Căci așa citim și:

1 Ioan 2.2: El este **ispășire** pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Credinciosul are voie să spună că toate păcatele lui au fost ispășite, și el poate adăuga: această ispășire se extinde în valoarea ei, în eficacitatea ei [și în dimensiunea ei] la lumea întreagă. De aceea poate veni oricine, fie el iudeu, păgân, mahomedan sau creștin cu numele, și se poate folosi de această ispășire, așa cum face credinciosul. Mai mult chiar: întreg universul, așa cum am văzut în pasajul anterior, va savura odată urmările acestei lucrări de ispășire. Ar fi însă complet fals dacă din versetul acesta s-ar vrea să se tragă concluzia, că Hristos ar fi ispășirea păcatelor întregii *lumi* sau a *omenirii* întregi. Luther a înțeles locul acesta în acest fel, căci el traduce cu Vulgata: „dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi” (... pentru „păcatele” lumii întregi). Însă această traducere este imposibilă; ea este în directă contradicție și cu restul învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu.

Gândul referitor la ispășire, respectiv la îndepărtarea *păcatelor lumii* este total străin Scripturii. Niciunde Scriptura nu învață că Hristos a purtat toate păcatele, cu alte cuvinte, că El – și prin aceasta ajungem la înțelesul adevărat al cuvântului „suplinire” – ar fi fost răspunzător pentru fărădelegile și *datoriile tuturor oamenilor* și în locul vinovaților ar fi purtat pedeapsa dreaptă din partea lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost așa, atunci nici un om nu se va pierde; Dumnezeu ar fi nedrept, dacă El ar vrea să mai ceară ceva de la păcătoși; pierzarea ar fi o fabulă, învățătura despre o răsplătire veșnică ar fi o minciună și așa mai departe. Când Scriptura vorbește despre iertarea păcatelor, atunci ea vorbește totdeauna despre „mulți”, niciodată despre „toți”.

Țapul al doilea și suplinirea

Capitolul despre marea zi a împăcării, Levitic 16, este de foarte mare ajutor, ca să ne explice

noțiunea de „suplinire”. *Doi* țapuri trebuiau puși înaintea Domnului, însă numai sângele unuia dintre ei, și anume al țapului destinat pentru Domnul, a fost dus în Locul Preasfânt și folosit acolo de marele preot conform rânduielii stabilite de Dumnezeu. Despre celălalt țap se spune:

Leviticul 16.10: Și țapul pe care a căzut sorțul pentru Azazel [înlăturare] să fie pus viu înaintea Domnului pentru a face ispășire **cu el**, pentru a-l trimite ca Azazel în pustiu.

Când după aceea Aaron [cu sângele primului țap] a terminat ispășirea pentru Sfânta Sfințelor și pentru cortul întâlnirii, el trebuia să aducă țapul viu:

Leviticul 16.20-22: Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. 21 Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. 22 Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.

Când israelitul vedea pe marele preot, care a intrat cu sângele primului țap în Locul Preasfânt, revenind, atunci el știa că Dumnezeu a acceptat jertfa și că a avut loc ispășirea pentru Locul Preasfânt. Cu alte cuvinte: revenirea marelui preot dovedea că s-a pus din nou baza pentru locuirea lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său timp de un an și că relațiile lui Israel cu Domnul Dumnezeu lui erau asigurate până la următoarea zi a împăcării. Păcatul, care stătea împotriva, a fost ispășit, gloria lui Dumnezeu a fost adusă la lumină.³

Dar cum stăteau lucrurile cu multele fărădelegi, cu nenumăratele încălcări ale poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu, care împovărau conștiința nenumăraților membrii ai poporului? Chiar dacă problema „păcatului” [la singular] a fost rezolvată juridic conform gloriei lui Dumnezeu – despre „păcate” [plural] nu a fost vorba până atunci. Va face Dumnezeu numai o jumătate de lucrare? Va lăsa El fără răspuns întrebările care au rezultat din vina personală? Nu, El nu face *nimic* pe jumătate. El rezolvă *totul* în chip minunat. După ce s-a răspuns la întrebarea cea mai importantă – și anume că cerințele drepte ale *Dumnezeului* sfânt cu privire la păcat [singular] au fost împlinite – trebuia să se răspundă și la a doua întrebare, la care *omul* gândește în primul rând: cum pot eu ști, că păcatele mele, pentru care eu sunt răspunzător și mă condamn, au fost iertate? „Azazel”, țapul înlăturării, ne dă răspunsul.

După ce țapul al doilea a fost pus înaintea Domnului, marele preot, reprezentantul lui Dumnezeu și totodată reprezentantul întregului popor, trebuia să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului. Prin aceasta el exprima deplina lui identificare cu țapul. După aceea el trebuia „să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor” [Levitic 16.21]. Fie că este vorba de acțiunile nelegiuite în sensul general sau de încălcarea anumitor porunci – *toate* păcatele au fost astfel puse pe animalul de jertfă, printr-o cunoaștere dată de Dumnezeu, și apoi ele au fost duse de țap în pustie, într-un loc pustiu, unde nimeni nu-și mai amintea de păcate. Țapul înlăturării (sau: care întoarce în altă parte, care pleacă) trebuia în locul contravenientului, adică al israelitului păcătos, să le ia *asupra sa* și să le îndepărteze din prezența lui Dumnezeu precum și din ochii copiilor lui Israel. După ce primul țap a fost adus și sacrificat și carnea lui împreună cu pielea și balega „au fost arse în afara taberei”, acest al doilea țap slujește ca *locșitor* al poporului vinovat, respectiv al

fiecărui membru al poporului, „în toate păcatele lor”, ca să îndepărteze păcatele lor și astfel să liniștească conștiința acuzatoare a celui vinovat, chiar dacă o făcea în chip nedesăvârșit și temporal. Doresc să repet încă o dată: este de la sine înțeles că aceasta putea avea loc numai în legătură cu primul ȕap; amândoi ȕapii simbolizează *o singură* jertfă, „căci fără vărsare de sânge nu este iertare” [Evrei 9.22]. Sângele este mărturia că lucrarea întreagă a fost terminată; marele preot niciodată nu avea voie să intre în Locul Preasfânt fără sânge. Dar pe cât de sigur este că el a intrat acolo și că acum *toate* păcatele lui Israel au fost mărturisite pe capul celui de-al doilea ȕap, tot pe atât de sigur este că el a făcut acum ispășire pe el pentru păcate, așa că Dumnezeu nu le mai vedea.

De la umbră la realitate

Atât cu privire la imagine. Ea vorbește un limbaj minunat de energic și de înțeles despre o altă jertfă, mai mare. Ceea ce noi vedem simbolizat în fiecare ȕap, a devenit adevăr, realitate în Hristos. Umbra s-a transformat în realitate. Primul ȕap ne arată pe Hristos ca Acela care a făcut ispășire pentru păcat [la singular] și care a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcat și a croit drumul spre El în Locul Preasfânt. În ȕapul al doilea vedem pe Hristos ca Locțiitor al poporului Său răscumpărat, ca Acela care a purtat toate păcatele lor și le-a îndepărtat pentru totdeauna, așa că Dumnezeu niciodată nu-Și mai aduce aminte de păcatele lor și pe care și noi le putem privi ca fiind anulate pentru totdeauna. Credinciosul are voie să spună: Dumnezeu Însuși a pus asupra lui Isus toate păcatele mele, toată vina mea nespus de mare, potrivit cunoașterii Lui divine (nu numai așa cum ea îmi este cunoscută mie sau sunt conștient de ea); El a pus asupra Lui toate nelegiuirile și nedreptățile mele, de la prima și până la ultima mea răsuflare, și Isus le-a purtat în locul meu. El a ispășit vina mea, și acum am voie să mă odihnesc acolo unde Dumnezeu Se odihnește cu bucurie: în lucrarea prețioasă a Fiului Său preaiubit. Toate păcatele mele au fost iertate pe o bază dreaptă, divină. „Printr-*o singură* jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.14), așa că ei pot întreba triumfător: „Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?” (Romani 8.33,34).

Să se țină seama de diferență

Dacă nu se ține seama de diferența între „ispășire” și „suplinire” sau se accentuează unilateral o latură fără să se țină seama așa cum se cuvine de cealaltă latură, se ajunge mereu la controverse teologice și sciziuni grave. O direcție [arminianismul], care generalizează noțiunea de har, insistă că Hristos a murit pentru *toți*, în timp ce leagă de aceasta purtarea păcatelor. Cealaltă direcție [calvinismul] se referă la lucrarea lui Hristos numai pentru ai Săi și prin aceasta îngrădește harul. Ea accentuează exagerat alegerea harului și totodată uită că Hristos a murit *pentru toți*. Prima direcție [arminianismul] învață că Dumnezeu nu ar putea să iubească în mod deosebit pe unii, dacă El a iubit pe toți; urmarea unui astfel de gând este că credinciosul devine nesigur de mântuirea lui, respectiv se înalță pe sine și faptele sale. Cea de-a doua direcție [calvinismul] învață că, dacă Hristos a iubit Biserica Sa și S-a dat pe Sine pentru ea, nu ar putea să fie o dragoste adevărată pentru altceva; lucrarea lui Hristos ar fi fost făcută *numai* pentru cei aleși. Prin aceasta se tăgăduiește că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare *pentru toți*” (1 Timotei 2.6), și se uită că Dumnezeu „L-a rânduit ca ispășire [scaun al îndurării] prin credința în sângele Lui” (Romani 3.25). Prima direcție [arminianismul] dă la o parte însemnătatea ȕapului pentru

Azazel, suplinirea; direcția a doua [calvinismul] nu ia în seamă însemnătatea primului țap, ispășirea, [a cărei dimensiune cuprinde lumea întreagă] și nu vede nimic altceva decât suplinirea. Deci ambele direcții nu împart drept Cuvântul adevărului (compară cu 2 Timotei 2.15) și astfel ajung la rezultate unilaterale, false.

Toți sau mulți?

După aceste expuneri cu caracter general vrem să studiem diferite locuri din Noul Testament referitoare la tema noastră și pe care încă nu le-am dezbătut. Acestea nu numai că ne vor ajuta să înțelegem mai bine tema noastră, ci ne vor oferi alte imagini ale lucrării lui Hristos și în felul acesta vor produce adorare și mulțumire în inimile noastre.

De mai multe ori ne-am referit deja la faptul că Scriptura niciodată nu spune că Domnul Isus a purtat păcatul *tuturor*. La instaurarea cinei, El însuși a spus în legătură cu paharul:

Matei 26.28: Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă **pentru mulți** spre iertarea păcatelor.

(În evanghelia după Marcu 14.24 se spune asemănător: „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă *pentru mulți*.”) La fel citim și în epistola către Evrei 9.28, că Hristos a fost jertfit *o singură dată*, ca să poarte păcatele *multora* (nu ale *tuturor*):

Evrei 9.28: ... după ce a fost jertfit **o singură dată**, ca să poarte păcatele **multora**.

În multe locuri cuvântul „toți” stă în contrast cu „mulți” sau cu „cei mulți”. Așa de exemplu în epistola către Romani 5.18,19:

Romani 5.18,19: 18 deci, după cum printr-**o singură** greșală a venit judecată **către toți** oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-**o singură** dreptate împlinită, consecințele au fost **către toți** oamenii spre o îndreptățire a vieții. 19 Pentru că, după cum prin neascultarea **unui singur** om **cei mulți** au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea **Unuia singur**, **cei mulți** vor fi făcuți drepti.

Versetul 18 nu înseamnă că **toți** vor fi îndreptățiți, ci că „îndreptățirea vieții” se îndreaptă către toți, și anume, așa cum am văzut, pe baza lucrării de ispășire împlinite. Îndreptățirea este prezentă pentru toți, o pot avea toți. Pentru ce atunci o schimbare [de la „toți” în „mulți”] în versetul 19 (compară și cu versetul 15)? Din motivul simplu, pentru că în ambele cazuri este într-adevăr vorba de *mulți* oameni (în primul caz în versetul 18 chiar de *toți*, căci toți descind din primul Adam); însă în cazul al doilea nu este vorba de *toți*, ci numai de aceia care sunt legați cu ultimul Adam.

Aici aparține și cuvântul cunoscut din Romani 3:

Romani 3.21,22: Dar acum, fără Lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de Lege și de profeți; o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, **pentru toți și peste toți** cei care cred.

În timp ce dreptatea lui Dumnezeu este *pentru toți* și este oferită *tuturor* gratis, ea vine numai „*peste toți* cei care cred”. Dumnezeu îndreptățește numai pe acela „care este din credința în Isus” (Romani 3.26). Tuturor celorlalți oameni le este valabilă oferta Lui de har numai pentru înmulțirea responsabilității, pentru o pedeapsă aspră. (compară cu Matei 11.20-24; Luca 12.47,48)

Un alt exemplu, foarte remarcabil este 1 Timotei 2.3-6, comparat cu Matei 20.28 și Marcu 10.45. Pavel numește pe Dumnezeul nostru ...

1 Timotei 2.3-6: ... Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Pentru că este **un singur** Dumnezeu și **un singur** Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși **preț de răscumpărare pentru toți**.

Dumnezeu, Dumnezeul drept și salvator (compară cu Isaia 45.21), a găsit un Mijloc, prin care se poate ajuta *tuturor* oamenilor, dacă ei vor să se folosească de acest Mijloc. Hristos a plătit un preț de răscumpărare, care este suficient *pentru toți* și care a fost plătit cu privire *la toți* și în avantajul *tuturor*, și Dumnezeu a acceptat acest preț de răscumpărare. El nu vrea „ca cineva să se piardă”, ci ca *toți* să vină la pocăință și la cunoștința adevărului (compară cu 2 Petru 3.9). Însă nu toți vin la pocăință: în timpul Domnului Isus fariseii și cărturarii „au făcut fără efect planul lui Dumnezeu cu privire la ei înșiși” (Luca 7.30), prin aceea că nu s-au căit și nu au vrut să mărturisească păcatele lor. La fel și astăzi milioane și milioane de oameni fac fără efect harul lui Dumnezeu s-au îl disprețuiesc. Dumnezeu dorește să-i salveze, dar ei nu vor să vină la El, ca să aibă viața (compară cu Ioan 5.40). Acum s-ar putea reproșa: dar dacă s-a plătit un preț de răscumpărare *pentru toți*, atunci ar trebui ca toți să aibă parte de efectul și binecuvântarea acestui preț de răscumpărare!? Eu răspund: Da, în sensul descris mai înainte, că prețul de răscumpărare este prezent pentru toți și poate fi folosit de toți; nu, în sensul că datoriile, păcatele tuturor ar fi fost anulate prin acesta și de aceea nu mai pot fi pretinse.

De aceea citim în ambele celelalte locuri (Matei 20.28 și Marcu 10.45):

Marcu 10.45: Fiul Omului n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare **pentru mulți**.

Cine cunoaște limba greacă va fi surprins dacă el compară aceste două locuri cu 1 Timotei 2.6 și constată că cuvântul din greacă tradus prin cuvântul „pentru” este de fiecare dată un altul. În timp ce în 1 Timotei 2.6 are sensul de: „cu privire la, în avantajul” [în greacă: *hyper*], în celelalte două locuri din evangheliile are înțelesul: „în loc de, în suplinire pentru” [în greacă: *anti*]. Cât de exact este Cuvântul lui Dumnezeu! Nici un cuvânt mai puțin și nici un cuvânt mai mult, și fiecare cuvânt la locul lui!

Deci în timp ce în 1 Timotei 2.3-6 se amintește de însemnătatea primului țap – adică, de *lucrarea de ispășire* făcută de Hristos, care este spre binele *tuturor* oamenilor, chiar și spre binele creației –, în celelalte două locuri trebuie să ne gândim la țapul al doilea, în care se exprimă *suplinirea*. Hristos, singurul mijlocitor între Dumnezeu și om, *a murit* nu numai pentru o parte a omenirii, ci *pentru toți*; dar ca *suplinire* Și-a pus viața numai *pentru mulți*, numai pentru aceia care au crezut în El sau vor crede în El, fie că este în timpul actual de har sau în

veacul viitor al Împărăției de o mie de ani. Numai păcatele *lor* au fost socotite ca fiind ale Lui, numai datoria *lor* a plătit-o El, și numai *ei* pot spune că Hristos a ocupat locul lor în judecata lui Dumnezeu, așa că locul Lui actual la dreapta lui Dumnezeu este și locul lor.

Expresia „ca preț de răscumpărare pentru [*hyper*] toți” [din 1 Timotei 2.6] ne conduce la un alt loc asemănător în 2 Corinteni 5. Acolo se spune în versetele 14 și 15:

2 Corinteni 5.14,15: Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecăm aceasta: că, dacă Unul a murit pentru [**hyper**] toți, toți deci au murit; și El a murit pentru [**hyper**] toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru [**hyper**] ei a murit și a înviat.

[Să observăm: în greacă cuvântul tradus aici cu „pentru” este același ca și în 1 Timotei 2.6, *hyper*.] Apostolul spune aici: Faptul că Unul trebuia să moară pentru toți este dovada că toți au murit, respectiv au căzut pradă morții. Altfel Hristos nu ar fi trebuit să moară. Moartea Lui este dovada pentru starea de moarte a tuturor oamenilor.

Și pentru ce Hristos a murit pentru toți? Ca să-i scoată pe *toți* din starea de moarte și să-i salveze? Da, aceasta era planul de dragoste al lui Dumnezeu, dar răutatea omului a zădărnicit acest plan. De aceea apostolul poate adăuga cu privire la aceia care îi roagă și se lasă împăcați cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.20): „... pentru ca cei care trăiesc [adică, se lasă salvați de la moarte], să nu mai trăiască pentru ei înșiși.” Începând de acum ei nu-și mai aparțin, ci aparțin Aceluia care a murit pentru ei și a înviat dintre morți. Ceilalți *rămân* în moarte, sub mânia lui Dumnezeu (Ioan 3.36). Pentru ei Hristos „a murit degeaba” [Galateni 2.21].

Vor avea *toți* parte de îndurare și vor fi aduși la viață?

Să mergem la Romani 11.32. Locul acesta este folosit de adepții doctrinei împăcării tuturor oamenilor pentru scopurile lor. Citim acolo:

Romani 11.32: Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe **toți** în necredință [sau: în neascultare], ca să arate îndurare tuturor [sau: să aibă milă de **toți**].

Aici stă foarte clar, așa se exclamă triumfător, că *toți* oamenii vor avea parte de îndurare! – Dar este acesta sensul locului acesta? Acest verset stă la sfârșitul unei dezbateri lungi a apostolului cu privire la căile lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc Israel. Cu toate că Israel constituia ramurile naturale ale copacului făgăduinței și binecuvântării și de aceea posedea privilegiul mari față de națiuni, el stătea totuși pe temelia Legii și pe această bază a pierdut toate drepturile lui la binecuvântare și viață din cauza neascultării și necredinței lui. Națiunile, care din fire erau necredincioase și îndepărtate de Dumnezeu, nu aveau nicidecum vreun drept, ele nu aveau nici o speranță și erau „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Amândoi, iudei și națiuni, erau pierduți înaintea lui Dumnezeu și căzuți judecării și puteau găsi salvarea numai pe baza harului necondiționat. Deci aici nicidecum nu este vorba de întrebarea, dacă toți oamenii vor fi sau nu mântuiți. Nu, aici este vorba simplu de rezultatul căilor lui Dumnezeu cu Israel și națiunile; și anume, că amândoi, priviți în totalitate, de acum înainte „au căpătat îndurare” (Romani 11.30,31). De aceea apostolul la sfârșitul expunerii lui de dovezi nu preamărește „bogăția harului”, ca de exemplu în Efeseni 1.7 și 2.7 și în alte

locuri, ci el preamărește „adâncimea bogăției” înțelepciunii și cunoașterii Sale și adaugă: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitoarea Lui?” (Romani 11.33-36).

Un alt loc, care deseori este citat de adepții împăcării tuturor, ca să justifice afirmațiile lor, este 1 Corinteni 15.20-28, în mod deosebit versetul 22:

1 Corinteni 15.22: Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii.

Nu trebuie să spunem vreun cuvânt în privința faptului, că în context este vorba numai despre învierea *trupească*, și nu despre facerea viu în sens *spiritual*. În versetul 12 apostolul combate învățătura greșită, „nu este înviere a morților” (1 Corinteni 15.12). În continuare la aceasta el vrea mai întâi să prezinte faptul că *trupurile* celor morți vor învia, și anume pe baza învierii lui Hristos dintre morți; căci moartea este partea tuturor urmașilor lui Adam. Învierea morților se referă într-adevăr la *toți* oamenii fără deosebire, însă cuvântul „toți” din versetul 22 este imposibil să fie despărțit de persoanele cu care de fiecare dată stă în legătură: „toți” cei din cazul lui Adam cuprinde pe toți urmașii lui Adam, toate generațiile de oameni; „toți” cei din cazul lui Hristos cuprinde în mod necesar pe aceia care „sunt în Hristos”, deci familia *Lui*. Versetul următor înlătură orice îndoială: „Dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 5.23). Numai aceia, care îi aparțin, și nimeni alții nu sunt denumiți aici ca fiind aceia care pe baza învierii Sale dintre morți vor trebui „făcuți vii în Hristos”. Nu vor învia și ceilalți morți? Fără îndoială, vor învia; dar deoarece apostolul gândește aici numai la *prima* înviere (învierea vieții), nu amintește deloc a *doua* înviere (învierea judecății). Numai cei care au făcut binele sunt ai Domnului, numai pentru ei a obținut El biruința.

Rămâne neatins faptul că Hristos este și „Cel întâi născut dintre morți” (Apocalipsa 1.5), că El are deci autoritate asupra morților, prin aceea că a luat puterea morții. Însă în pasajul nostru învierea „celorlalți morți” (Apocalipsa 20.5) nici nu este amintită. Apostolul continuă: „După aceea, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere” (1 Corinteni 15.24). Când va veni acest „sfârșit”, adică, când El va da lui Dumnezeu Împărăția, în care El va domni și va judeca, atunci toată judecata – în orice caz învierea celorlalți morți – va fi încheiată: Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15.25,26).

De aceea a *doua* înviere, învierea „celorlalți morți”, nici nu este amintită aici, ci este privită ca fiind inclusă, și anume ca acțiune a autorității judecătorești. Învierea „celorlalți morți” caracterizează Împărăția Domnului; ea își va avea finalul în îndepărtarea ultimului vrăjmaș, moartea. El trebuie să domnească și să judece pe toți vrăjmașii Săi; de aceea Domnul numește *învierea celor nedrepti*, care atunci nu vor mai fi sub puterea morții și a lui satan – cei doi își vor avea sfârșitul, respectiv își vor avea partea veșnică în iazul de foc –, categoric *învierea judecății*. Sfinții înviați dintre morți vor fi uniți cu Fiul Omului, când El va veni să preia Împărăția Sa, și cei răi vor fi judecați, când El [după Împărăția de o mie de ani] va da domnia înapoi în mâinile Tatălui, și apoi El Însuși Se va supune Aceluia care l-a supus toate. După aceea va începe starea veșnică din Apocalipsa 21.1-8.

Ține cu tărie!

Încheiem aici studiul nostru. Domnul să ne introducă mai departe în cunoașterea jertfei Sale prețioase și să ne păzească de influența învățăturilor false și de învățători nesănătoși, care insistă tot mai puternic asupra noastră! Cuvântul Său adresat bisericii din Filadelfia: „Ține cu tărie!” câștigă tot mai mare însemnătate, cu cât lucrurile evoluează mai departe și noi ne apropiem tot mai mult de țintă.

Adnotare

[1] „Șapte” este numărul desăvârșirii în lucrurile spirituale, așa cum „doisprezece” se referă la desăvârșirea în guvernarea sau administrarea încredințată omului.

[2] Aproape că nu trebuie spus, că cele două animale de jertfă prezintă *un singur* Hristos, dar în înțelesul dublu al jertfei Sale: o dată îndreptată spre Dumnezeu [primul țap] și pe de altă parte îndreptată spre oameni [țapul al doilea].

[3] La fel rămășița credincioasă a iudeilor din ultimele zile va ști că problema lor cu Dumnezeu a fost rezolvată și că a avut loc o ispășire deplin valabilă abia atunci când vor vedea pe adevăratul Mare Preot, Hristos, revenind din Locul Preasfânt cu cicatricele în mâinile și picioarele Sale, semnul lucrării împlinite. Ea va vedea și va crede, așa cum a crezut Toma în evanghelia după Ioan 20.29. Noi credincioșii dintre națiuni credem, fără să fi văzut, și de aceea suntem numiți de Domnul „fericiți”. Nouă ne-a mărturisit trimiterea celuiilalt Avocat, a Duhului Sfânt, că sângele Locuitorului nostru a creat o „răscumpărare veșnică”.

Tradus de la: [Ein Wort über Versöhnung, Sühnung und Stellvertretung](#)

Tradus din *Botschafter des Heils in Christos*, 1922, pag. 1–15, 29–44

Titlul original: „Er ist die Sühnung für unsere Sünden” din *Botschafter des Heils in Christo*, Seria 70, 1922, pag. 1–15, 29–44.

Remarcă: Articolul a fost ușor prelucrat: titlurile paragrafelor precum și redarea versetelor din Biblie și completările în paranteze mari fac parte din prelucrare.

Traducere: Ion Simionescu